

Dilluns, 23 novembre de 1936

PREU:

Any II Núm. 340

Redacció i Administració:
Ronda Universitat, núm. 28
Impremta: Tallers, núm. 48.
Telèfons: 14446 - 22122
BARCELONA

15
CENTIMS

ULTIMA HORA

INFORMACIO • CRITICA • REPORTATGE

Avui, pàgina 8:

L'HOME QUE TENIA
NOM DE REVOLVER

"ES IMPRESCINDIBLE EL COMANDAMENT UNIC AL FRONT I A LA RERAGUARDA"

Plens poders al conseller Terradellas per a unificar la política financera de Catalunya

El conseller primer de la Generalitat, senyor Josep Terradellas, ha rebut aquest migdia els periodistes al seu despatx oficial, abans de marxar cap a València.

En fer-los lliurament de la còpia del Decret de facultats excepcionals que el Consell II ha concedit com a conseller de Finances, el senyor Terradellas ha dit als reporters:

—Es evident que la victòria de la causa que defensem només pot ser possible si tots plegats ens recolzem en la cohesió exacta de les realitats del moment que vivim, sense deixar-nos enlluernar per il·lusions i per posicions purament teòriques que ens desviarien de la nostra missió: resoldre els problemes que planteja la nova realitat. El Consell de la Generalitat, preocupat per aquests problemes, va a procurar desolucionar-los, si no d'una manera definitiva com voldria, aportant almenys orientacions que permetin superar la política que fins ara ens hem vist obligats a seguir.

ha d'imposar-se a la reraguarda per tal d'aconseguir una tasca més eficient. Es en la reraguarda, plena de fortitud moral, on es recolzen confiantment les nostres milícies. Cal que el nostre poble pensi que sense una reraguarda forta, disciplinada, disposada a tots els sacrificis, portant una vida plena d'austeritat, la posició de l'avantguarda seria insostenible; i aquesta creença en la qual coincidim tots els que lluitem per la victòria del poble, hem d'executar-la, car si no ho fèssim els esforços dels nostres lluitadors al front serien, a la llarga, estèrils. Es per això que jo crec que, si és imprescindible el comandament únic en l'acció guerrera, també ho és a la reraguarda.

CAL UNIFICAR LA VIDA FINANCERA

Els problemes econòmics i financers que la guerra i la revolució plantegen, fan sentir amb més força que mai la necessitat d'unificar en tot el que sigui possible, la nostra vida financera per tal que amb ella es consolidi el nou ordre econòmic, pel qual tots lluitem i que tots volem implantar. Sense això, decrets tan importants com el de la col·lectivització, del control obrer i tots els altres, encaminats a donar una nova estructuració a la vida social del nostre país, no podrien ésser realitzats.

UNA MATEIXA RESPONSABILITAT PER AL SOLDAT I PER AL CIUTADÀ

—Les nostres possibilitats de victòria —ha continuat dient el senyor Terradellas— seran més fortes i més segures cada dia a mesura que el soldat i el ciutadà de la reraguarda es vagin fent en una mateixa responsabilitat. Com el soldat al front, el ciutadà, que fa del seu treball la seva lluita bèl·lica, ha de saber obeir i imposar-se l'abnegació que li exigeixen els ideals dels quals els seus germans lluiten i moren. Aquesta abnegació, que fa suportables tots els sacrificis, és l'expressió més punyent de força que pot donar un poble unint-se revolucionàriament com

(Passa a la pàg. 3)

El President Companys ha rebut la visita del coronel Villalba

L'Honorable President de la Generalitat ha passat el matí a la Residència treballant amb els seus secretaris, i ha rebut comunicacions relatives a la marxa de les operacions als fronts de lluita, les quals són satisfactòries.

El senyor Companys ha rebut la visita del coronel Villalba, el qual ha volgut complimentar-lo abans de fer-se càrrec del comandament de la Divisió de Girona, la qual organització li ha estat encomanada.

El President ha celebrat també converses amb els consellers d'Economia i de Sanitat i Assistència.

A la Secretaria de la Presidència, han manifestat als reporters que no hi havia noves d'interès informatiu.

EL MINISTRE DE JUSTICIA CONFERENCIA AMB EL PRESIDENT

Ahí, a la tarda, després que el President de Catalunya havia assistit a l'acte de l'enterrament de Bonaventura Durruti, l'Honorable senyor Lluís Companys celebrà a la Residència, una extensa conferència amb el ministre de Justícia del Govern de la República, senyor Garcia Oliver.

També assistí a la conversa el conseller delegat, senyor Terradellas.

El conseller Terradellas ha sortit cap a València

Conferenciarà amb el Govern de la República sobre qüestions que afecten Catalunya

El conseller delegat de la Generalitat ha marxat aquesta tarda cap a València tal com tenia anunciat als periodistes.

A les tres de la tarda han sortit del Palau de la Generalitat els automòbils que porten a la capital de llevant el senyor Josep Terradellas i els seus acompanyants.

El conseller que realitza el viatge, especialment en caràcter de titular de Finances, va acompanyat dels senyors Mas Perera, director general de Finances, i Imaz, del Centre

de Contractació de Moneda.

També han marxat diversos funcionaris del Departament de Finances i l'escorta.

El senyor Terradellas, moments abans de marxar, ha dit als periodistes:

—Vaig a València per tal de parlar amb el cap del Govern i també amb alguns ministres, de qüestions que afecten Catalunya.

El conseller primer ha remarcat que possiblement demà mateix estarà de retorn a la nostra ciutat.

La magnífica moral del poble madrileny

Parí, 23. — El corresponent de l'agència Havas a Madrid, senyor Christian Ozanne, comunica des de la capital de la República:

«Ahir diumenge, fou un dia de calma absoluta. Si bé la pluja que queia des de feia diversos dies donà pas a un sol pal·lid d'hivern, no van aparèixer els avions negres dels feixistes, que tothom va suposar que vindrien.

Per altra part, les operacions militars dels voltants de Madrid eren tranquil·litzadores. Això donà lloc que molts madrilenys s'arriquessin a sortir de llurs cases per a donar un passeig pels afores de la capital, on es respira l'aire més pur i la circulació no és tan intensa.

Nosaltres també donarem un passeig. Això ens permeté constatar que la moral de la població madrilenya, malgrat les jornades terribles per què acaba de passar, és excel·lent. Entre els que es passejaven pels afo-

res veíem nombrosos milicians amb permís, patrulles de policia o bé fèrrets a les últimes batalles que sortien del braç de la seva mare, espasa o promesa. Molts dels qui es passejaven donaven compte de quina forma havien destruït els facciosos llurs cases.

En arribar la nit, Madrid tornà a tenir l'aspecte d'una ciutat en plena guerra. Tothom retornà als seus domicilis en espera d'una nit tranquil·la, car reapareixeren els núvols i el temps humit.»

Digne de la seva mort gloriosa!!!

Un seguici inacabable acompanyà les despulles de Durruti a la seva darrera estada

"Durruti! Des de l'espai immens pots veure com tot un poble honora la teva gesta!" (Companys)

(Vegeu-ne la informació a la pàgina 5.)

Es aquesta la vostra neutralitat, M. Blum?...

La casa Brandt té preparada una altra tramesa de material de guerra per als rebels

El fabricant d'armaments Brandt es prepara a trametre novament molt material de guerra als rebels espanyols a través de la Itàlia feixista.

Demà passat, dimecres, 25 de novembre, ha d'ésser lliurada, via Modena, una nova comanda de canons i obusos. La comanda quaranta canons i diversos milers d'obusos, amb tot el material accessori. El seu preu total passa dels cinc milions de francs.

S'anuncia per a dintre d'un termini breu la tramesa d'una tercera expedició. Es, doncs, la confirmació d'allò que havíem afirmat: Brandt ha fornit a Mussolini material de guerra per valor de tretze milions de francs.

El Govern no pot ignorar això! Així i tot, però, la casa Brandt ha obtingut per a la tramesa d'aquesta nova comanda l'autorització de M. Ivo Delbos i la del Ministeri de la Guerra.

El Govern francès ha refusat de lliurar al Govern legítim d'Espanya armes i municions des de fa molt de temps encarregades i pagades. En canvi, ha estat venut al Perú material de guerra de l'exèrcit francès, i M. Daladier no pot ignorar que el Perú, com Portugal, és un simple intermediari en el lliurament de material bèl·lic als rebels.

No s'acaba aquí encara el bloqueig de França a l'Espanya republicana. Hom sap que el proletariat internacional, solidari del poble espanyol, ha format una columna internacional per tal d'aportar a Madrid un ajut indispensable. Doncs bé: fins en aquest sentit, França ha establert un bloqueig. Obrers socialistes i comunistes austríacs i txecs han passat per França en direcció a Espanya però la policia francesa els posa tota mena de dificultats perquè no puguin anar a socórrer els treballadors espanyols.

Un fet més greu encara: Set ciutadans txecoslovacs que es di-

rigien a Espanya a al·listar-se a la Columna Internacional han estat detinguts i lliurats a la policia hitleriana per la policia francesa. Es això la neutralitat?

Això és purament i simplement l'ajut als rebels i l'assassinat de la República Espanyola.

Ja n'hi ha prou! Avions, canons, per als heroics defensors de la Llibertat i de la Pau!

L. SANPAIX

(De «L'Humanité».)

Hem avançat als sectors de Carabanchel i Casa de Campo

Madrid, 23. — «POLITICA», en la seva impressió dels fronts, diu: «L'ofensiva ataca amb duresa per dividir i contenir l'ofensiva feixista. A hui fou un dia de gran activitat als fronts i les nostres tropes hagueren de realitzar-hi amb igual duresa per a contenir l'ofensiva feixista. En els sectors pròxims a Madrid, a

la Ciutat Universitària, les tropes feixistes posaren més bràc en el seu avanç, i si bé al començament de la nit hauríem de cedir algun terreny, el contraatac de les forces lleials fou retrocedir als seus llocs primitius l'enemic i les posicions quedaren al final de la jornada en els mateixos llocs que quan va aclarir.

A la carretera de Carabanchel Casa de Campo també operaren les nostres forces amb gran energia. Aconseguien petits avanços, que encara que petits, són de gran valor en aquests moments.

RICARDO SANZ, que ha estat nomenat cap de la columna Durruti, la qual opera als fronts de Madrid (Marco)

El Govern de la República al poble espanyol

"Una sola voluntat i una sola disciplina, i amb elles la seguretat de la victòria"

València, 21. — Acaba de fer-se públic el següent històric manifest que el Govern de la República adreça al poble en la seva lluita heroica pel Dret i per la Llibertat:

"La ayuda fascista a los rebeldes que desde el comienzo de la subversión militar dió a los generales facciosos la posibilidad de proseguir la guerra, substituyendo con maquinaria bélica importada la carencia de efectivos propios españoles de una masa popular y que continuó de la manera más cínica aún después de firmado el acuerdo de no intervención, se ha quitado la careta.

Desde ahora el faccioso Franco cuenta ya con el beneplácito oficial de Berlín y de Roma. De este modo las fuerzas conocidas de perturbación y de guerra en el área internacional avanzan insolentemente en medio de la pusilanimidad de los gobiernos de los países democráticos hacia el establecimiento de la hegemonía de los estados fascistas en la Europa occidental. Pero a la vez el papel histórico de España, como baluarte democrático, crece y se agiganta. El reconocimiento por los gobiernos de Berlín y de Roma del "puñado de traidores a su propio país" es de un lado una inyección de combate con que quiere animarse a Franco, compensándole de sus descalabros diarios ante la muralla de hierro de Madrid, y del otro una perfidia de parte de aquellos para quienes los derechos de los pueblos y los compromisos internacionales no son sino pura ficción.

La Italia fascista, denunciada como estado agresor por la Sociedad de las Naciones y que introduce en su campaña de Abisinia la misma táctica de la destrucción en masa de la población civil practicada ahora sin lograr doblegarla, sobre la población de Madrid, ha encontrado en Franco la marioneta cómplice que le hacía falta para tratar de convertir a España en una colonia enmascarada que añada a la corona imperial de Etiópia el imperio de las Baleares. Su digna colaboradora ha sido la Alemania nazi, maestra en el arte de violar compromisos internacionales, ausente de la Sociedad de Naciones porque le estorba para sus designios agresivos y que busca en España también con la complicidad de los generales facciosos aquellas materias primas que le hace falta para llevar a cabo sus propósitos de agresión y de guerra contra la nación que no quiere someterse a su vasallaje.

Para la colonización de España se emplearon y se siguen empleando tropas adscritas a la soberanía del Sultán, entre el silencio de quienes con España comparten en Marruecos una misión de Protectorado.

El empleo de dichas tropas coloniales, bajo los altos auspicios germano-italianos, pone de relieve la calidad de los elevados motivos en que se inspira la constante demanda de colonias formulada por ambos países, y que no habiendo sido satisfecha, ha creído poder encontrar en España una compensación inmediata.

El Gobierno republicano y proletario, que a los cuatro meses de lucha ha salido ya del período de improvisación, que ve cada día convertidas sus milicias en un ejército regular al servicio del pueblo, aumentada su producción de guerra y cada vez con posibili-

dades mayores de desarrollarla, multiplicándola, que cuenta con tanques y aviones, que gracias a la cohesión de todos sus elementos regionales, a la estrecha inteligencia con que proceden el Gobierno Central, la Generalidad de Cataluña y el Gobierno provisional vasco es hoy una España indivisible, unida en su destino, cual lo prueba el envío de las tropas catalanas al frente de Madrid, se siente actualmente lo bastante fuerte para vencer por sí solo. Pero es que además tiene al lado suyo al Frente Popular Internacional Pro-España. Cuenta con el apoyo de Méjico, de la Unión Soviética y con la mayoría de los pueblos democráticos del mundo. Con todos aquellos que no creen que la paz mundial vaya a edificarse sobre las fuerzas de agresión y de guerra, encarnadas en los estados fascistas. Con todos los que no se resignan a que el terrorismo internacional de aquellos estados fascistas imponga en Europa la ley. No es solo una solidaridad ideológica de inmensas proporciones, es el apoyo de centenares de miles de hombres libres, que han hecho suya la causa de la España que lucha y muere por la libertad.

Todo ello obliga a la España republicana y trabajadora a responder a ese gran margen de confianza universal, a centuplicar sus energías de combate, Es preciso que la consigna de disciplina de hierro se haga realidad tan dura y compacta como el hierro mismo.

Una sola voluntad nacional en torno al Gobierno de la nación. Están en este Gobierno representados todos los partidos del Frente Popular que el 16 de febrero recogieron la voluntad mayoritaria de la nación, constituyendo las actuales Cortes. Se hallan en el Gobierno las dos poderosas organizaciones sindicales del proletariado español, la U. G. I. y la C. N. T., siempre a la vanguardia del esfuerzo para el bienestar de la masa obrera española. Dos fuerzas que conjugadas entre sí son ya por sí mismas una garantía de triunfo.

Movilización general de un extremo a otro del país. Que no haya un rincón de la España libre que no sienta la guerra y participe en ella.

Racionamiento cual lo exige una campaña larga. Que nadie mida sus horas de trabajo ni de sacrificios. Que cada uno se sienta responsable por su conducta de la vida de los camaradas que se batan en el frente de Madrid y en los otros frentes de la libertad. Que cada español se imponga a sí mismo el esfuerzo diario, titánico, de trabajar en la parte que a él le corresponda para asegurar el porvenir de todos.

Una sola voluntad y una sola disciplina y con ellas la seguridad de la victoria!

El Gobierno de la República: Francisco Largo Caballero; Julio Álvarez del Vayo; Indalecio Prieto; Juan García Oliver; Angel Galarza; Juan Negrín; Jesús Hernández; Anastasio de Gracia; Julio Just; Vicente Uribe; Bernardo Giner de los Ríos; Juan Peyró; Juan López; Federico Montseny; Carlos Esplá; José Giral; Manuel de Irujo; Jaime Aiguader. — Valencia, 21 de noviembre de 1936.

L'ESCUPTOR EMILIA BARRAL HA MORT AL FRONT DE MADRID

Lluitant heroicament en un dels sectors del Centre ha trobat la mort l'escultor Emilia Barral, figura prestigiosa de l'art espanyol contemporani. Barral sortí del poble i barrejat amb el poble ha mort. El seu art estava sempre al servei de les coses i dels homes revolucionaris. Una de les més belles obres que darrerament produí fou una escultura al mausoleu de Pau Iglesias, el mestre del socialisme hispànic, als jardins del qual pertanyia el finat.

Emilia Barral havia nascut a Sepúlveda, província de Segòvia. Des de menut s'enfrontà amb la pedra; els seus primers jocs, els seus primers companys foren els grans blocs de granit, de marbre que veia escampats d'ací d'allà en el taller del seu pare.

En aquest, obrador humil comença la seva carrera, primer com a simple picapedrer; més tard, quan va complir setze anys, féu les primeres escultures i ben aviat aconseguí que la crítica i els organismes artístics es fixessin en ell, en l'obscur picapedrer de Sepúlveda. Fou pensionat, viatjà per Europa: Florència, Estrasburg, Roma... Copià i admirà les grans escultures clàssiques. La seva fama i el seu prestigi aviat es solidificaren. Ara la mort ha destruït aquesta carrera, sempre ascendent i brillant, de Barral. Hem perdut un gran artista, un heroi i un cor generós.

L'ACTE DE L'ENTERRAMENT

Madrid, 22. — A dos quarts de quatre de la tarda s'ha verificat l'enterrament d'Emilia Barral. El cadàver fou exposat a la capella ardent, davant la qual desfilaron nombrosos públics. En ésser tret al carrer el fèretre, embolcat amb una bandera vermella, la banda del Batalló Octubre executà «La Internacional» i «La Jove Guàrdia», que foren escoltades per la multitud amb el puny enlaire. Foren trameses infinites de corones i rams de flors i molt de públic acompanyà les despulls del camarada Barral fins al cementiri. A la presència hi havia Carles Rubiera, governador civil de Madrid, i l'escultor Víctor Macho.

"Porir a la reraguarda", un llibre de Joan Peiró

Joan Peiró, actual ministre d'Indústria de la República, fa poc temps venia publicant al nostre col·lega de Mataró, el diari «Llibertat», una sèrie d'articles que obtingueren ben aviat a tot Catalunya, una gran ressonància. Ara aquests articles han estat impresos per la mateixa editorial matornina en forma de llibre. El volum, que porta el títol «Porir a la reraguarda», i conté, a més a més, uns quants articles inèdits, és una aportació de primera qualitat a l'obra revolucionària actual i constitueix una visió molt personal de l'autor de tots els problemes plantejats a Catalunya. Porta un próleg del periodista matornà Julià Gual.

país estava solt més a un règim de racionament de queviures. El Govern soviètic, en assabentar-se del greu estat en què es trobava el famós escriptor, volgué augmentar-li la ració de menjar. Korolenko no volgué: «No puc admetre més menjar mentre a la regió del Volga la gent passa fam i els nens pateixen tanter penes».

Perseguit, difamat també ho foren Tolstoi, Gorki, Andreiev, figures senyeres d'una literatura que alçà en peit un poble i el conduí a la revolució i a la victòria.

Artur LLORENÇ

mirador discret

Una obra formidable

"El llibre del corrector", de Peregrí Melús

Un llibre que des d'ara esdevindrà d'una gran utilitat als correctors, als professionals de la tipografia i fins i tot als escriptors, és aquesta obra que acaba de publicar Peregrí Melús, «El llibre del corrector», un volum bellament editat i relligat, de 220 pàgines de text.

La principal virtut d'aquest volum, per tants conceptes recomanable, és la claredat, la senzillesa, l'explicació i la distribució de les diverses matèries que informen el seu interès contingut.

Els primers capítols de l'obra estan dedicats a dibuixar la personalitat i els coneixements que posseeix o ha de posseir el corrector de proves, el revisor d'originals comercials, informàtics, literaris, etc., fent una mena d'exaltació i apologia d'aquests anònims treballadors intel·lectuals, apologia que nosaltres subscrivim afectuosament.

«El corrector és —diu Melús— el representant de la ciència i de l'autor al taller. És l'únic jutge i defensor competent en totes les qüestions que cauen sota la seva jurisdicció».

Aquesta primera part de l'obra està dedicada a la formació del corrector, a la cultura literària general i a la tècnica que ha de tenir, els seus deures, l'especificació del treball que realitza, la forma en què aquest és portat a cap, apartats que són, sens dubte, els que han de plaire més al lector profa en la matèria, ja que hi descriu, entre altres coses, la manera de corregir les proves dels diaris.

«El treball —diu l'autor— s'ha de realitzar amb celeritat, i, encara disposant d'obres de consulta, el corrector no té el temps ni la tranquil·litat que aquestes consultes requereixen. El diari és, en tots els seus aspectes, treball d'improvisació, activitat febril: a la rapidesa es subordina tot».

La segona part del llibre parla de les regles pràctiques de la correcció, us dels signes, versalles, lletra inicial majúscula, cursives, divisió de paraules, separació de paraules, puntuació i signes, abreviatures i nombres.

Segueix un apèndix interessantíssim, necessari i d'una gran utilitat, sobre aclariments i anomalies gramaticals, numeració romana i àrab, mesures i pesos anglesos, abreviatures i símbols, curiositats, capítol ameníssim, on s'apleguen noms propis de la mitologia clàssica (en castellà i català), expressions usades pels compositors de música, nomenclator gentilici dels naturals d'Espanya, també en castellà i català; frases i locucions estrangeres; terminologia esportiva i altres matèries que convertint el llibre en un veritable vademecum molt recomanable, no cal dir-ho, als correctors, i, com ja hem dit en començar, fins i tot als escriptors.

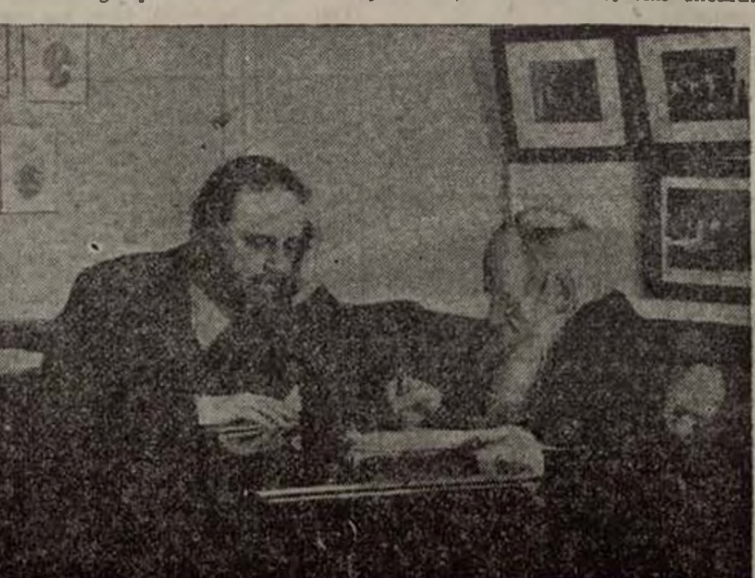
L'ESCOLA NOVA UNIFICADA

Aquest graciós infant presideix la coberta d'un bell opuscle que acaba d'editar magníficament i amb un gust realment exquisit el Consell de l'Escola Nova Unificada per donar a conèixer el seu Pla General d'Ensenyament. El quadern va acompanyat de diverses fotografies i d'un gràfic. Hom hi detalla els projectes i les aspiracions de l'Escola Nova, tot exposat amb una gran senzillesa i claredat i alhora amb el màxim de dignitat tipogràfica.

Els profetes de la revolució russa

Si la Revolució francesa deu els seus inicis a uns pensadors, literats, millor: Rousseau, Voltaire i tots els enciclopedistes, els orígens, els fermentos de la gran Revolució russa es troben així mateix en la seva literatura del segle passat.

TOLSTOI, el 1909, llegeix al seu amic Txertkov un capítol d'una de les seves obres

Dostoevski, Tolstoi, Txékhov, Kolenko, Kuprin, Andreiev, Gorki, citant els autors més populars, són els precursors de la revolució, els profetes del gran esdeveniment, els primers que mitjançant el conte, la novel·la, el relat escrit van encantar

el poble rus amb la seva pròpia ànima, mostrant-li l'espill misèric de la seva existència de privació i de sofriment. El llibre substitueix la paraula. La ploma pren el lloc del verb. Allà on no arriba la veu de l'home hi arriba el seu llibre, el seu pensament escrit. En una nació dominada pel Tsar i els grans senyors, on tot és prohibit, on no hi ha altra cosa lícita que la fam i el dolor, l'home, que a penes sap de llegir, devora les obres literàries. Una nova llum, inoportunada encara, desputa a l'horitzó per a ell.

El llibre passa de mà en mà i en els cors impassibles pren foc la rebelleia. Les ànimes es desvetllen, comença el gran desplaçament. Allà on hi havia gel, ara hi ha flama. Els caps s'alcegen, ha nascut un nou món, una nova vida.

UN TEMA ÚNIC: EL POBLE

El cervell, la intel·ligència mena el braç. Rússia, el poble obscur que cent encara el dolor de les fúctes dels escriptors del Tsar, següent, vivament les novel·les que uns homes joves escriuen.

Les paraules dels escriptors troben un eco en la gent pobre, anònima. Cada llibre, cada article és una llavor que més tard florirà esplèndida.

Dues menes d'escriptors informen aquesta literatura, el tema de la qual és el sofriment dels humils, dels ex-homes: llur psicologia, llurs

virtuts i llurs defectes. Els uns són d'origen noble o burges, com Lléo Tolstoi, Gontxárov, Kuprin, Korolenko, o de miserable condició, com Gorki i Andreiev; però tots ells estimen la llibertat, la veritat, la vida. Odien el despotisme, l'opressió, l'escavallatge...

UN RUS FORMIDABLE: DOSTOIEVSKI

L'escriptor que influí i impressionà més els seus contemporanis fou Dostoevski, el colós de la literatura russa, Fedor Mijailovitx Dostoevski, l'home que preterix les novel·les a la ciència, l'estudi de l'ànima humana a les laberíntiques qüestions matemàtiques.

El 23 d'abril del 1849 és delinquant. Pertany al partit socialista. Això és prou: el condemnen a mort. Al peu del suplici és commutada la pena a treballs forçats. Aleshores ja havia publicat diverses novel·les importants; però això no complia per al Tsar, no complia que fos ja un escriptor estimadíssim, un geni que nabià; res no importava tampoc que des de petit vingués sofrint atacs epilèptics i trastorns mentals.

Siberia l'esperava amb els seus freds intensíssims i cruels, amb les seves estepe blanques, inacabables, ermes de tot, fins d'amor. Però ni

els policies, ni els governants, ni el propi pare, el Tsar, senyor de totes les Rússies, no podien ofegar la seva ànima d'il·luminat rebel, les seves ansies d'expressió, de produir.

Durant els quatre anys d'exili concep tres obres, entre elles «La casa dels morts». Després torna a la vida, a la ciutat. Malgrat tot, encara el vigilen, el suspensen publicacions, el volten de misèria, li fan el buit... És un enemic perquè és amic dels pobres, dels pobres, dels dissortats...

UN ALTRE PRECURSOR I UNA ALTRA VÍCTIMA

Un altre perseguit per les autoritats tsaristes fou Vladimir Korolenko, un precursor de la revolució, un literat que escolli el poble com a tema de les seves novel·les, narrant les alegries i les tristesses dels cosacs, dels mags. Això tampoc no li fou perdonat, i si de jove no més tenia diners per a alimentar-se de pa i de te calent, menjar dels pobres, de gran aquest amor a la llibertat continuà sumint-lo en la misèria més espantosa.

Quatre anys, com Dostoevski, el tenen empresonat a Cronstadt. L'acusen d'haver pres part en una manifestació revolucionària.

Més tard, i ja en llibertat, les autoritats després que el tornen a agafar i l'exilien a Perm i a la Sibèria occidental. Finalment el tornen a canviar de residència i el confinen a Irkutsk, prop de tribus salvatges.

Korolenko, el precursor, arriba a aconseguir la gran revolució d'octubre. El 1921 calgué greument malalt; no obstant, gairebé no es queixava. Eren els anys de prova per a Rússia, un temps duríssim. Tot el

L'ART, LA MILLOR VIRTUT JAPONESA

Fa una colla d'anys que el Japó alegre, pintoresc, poètic i decoratiu de les gseitshes, de les cases de te, dels paravents il·luminats amb colors suaus i políctoms; el Japó dels quimono, dels pentinats inverosímils i dels actors formidables, ha anat desapareixent per les innumbrables infiltracions occidentals.

Els blancs, els europeus i nord-americans de mica en mica han anat desfent això que fa mil·lennis devia ésser un paradís d'ametlers florits i de totus, portant-hi les inquietuds, els crims i les passions del seu món, que aviat esdevindrà el món dels japonesos, aquella bona gent, una mica literària de Pierre Loti i les primeres armes de tortura occidental es deixaren veure pels carrers de Tòquio, la imperial ciutat: colls planzats, barrets forts, sabates de fà, americanes, armilles... Després vingueren els canons, els exèrcits de tipus alemany, disciplina de ferro, pas de l'oca, salutacions militars a tort i a dret, guerres, ambicions...

Ens ficàrem amb la seva literatura, amb el seu art, amb la seva música, i fins i tot amb els costums de la seva vida privada. I tot es transformà: les dones es tallaren els cabells, desapareixent l'esplendència arquitectural de llurs pentinats; els homes, monotònicament, no es lleuaren el quimono, però usaren el capell fort i el capell de palla, i fumaren la cigarreta anglesa. Tot estava desfet, res no havia pogut aturar l'empenya occidental. Al cor de Tòquio s'alçaven els primers grataccis. Una cosa, però, es resistia a caure, a deixar-se influenciar: l'art, aquest art magnífic, fet de somnis i de belles realitats del Japó; aquesta pintura única, meravellosa que ha donat artistes com Hokusai i Outamaro. Les formes tècniques havien influenciat aquest art, però l'esperit dels grans pintors autènticament orientals no desapareixia; s'organitzaven exposicions, els temes eren diferents, sobre les teies ja no es retallava precís i llunyà el Fajisama, el Yokohama; però els autors eren encara autènticament japonesos, amants de la irrealitat, del somni i de la poesia.

Aquests dies tindrà lloc a Tòquio la gran exposició d'art que cada any es celebra en aquella capital. Durant dotze mesos els principals artistes treballen per concórrer dignament a aquest certamen. A la fotografia podem veure dos grans pintures artístiques del Japó. A dalt, la pintora, avui més famosa d'Orient, Suiko Kubo, treballant una tela, el tema de la qual és un clàssic assumpte japonès. A baix, una altra figura prestigiosa, Buzan Kiumura, acaba el retrat del fundador de l'Imperi japonès, del qual, encara avui, la principal virtut és la pintura. L'art... (AII).

BONAVENTURA DURRUTI REBE SEPULTURA AHIR

Una immensa multitud adolorida acompanyà les despulles de l'heroi caigut

El President de Catalunya presidi l'impressionant seguici túbnebre, que destil·là durant sis hores pels carrers de Barcelona

LA GENT DESFILÀ PER LA CAPELLA ARDENT

Fins a l'hora fixada per a l'enterrament desfilaren ciutadans per la capella ardent instal·lada al vestíbul de l'edifici de la C. N. T. i la F. A. I., situat a la Via Laietana, que des d'avui serà anomenada Avinguda Durruti. La desfilada no s'ha interromput ni durant la matinalada. Molts dels qui desfilaven portaven corones i rams de flors, amb cintes dels colors de la C. N. T., catalanes, marxistes i republicanes. Aquestes ofre-

nes eren dipositades a la capella ardent, així com les que portaven, en quantitat, molts cotxes i camions. Entre els qui desfilaven hi havia afiliats a totes les organitzacions antifeixistes, homes i dones, aquests en bastant proporció.

GARCIA OLIVER VETLLA EL CADÀVER DE DURRUTI

El cadàver fou vetllat pels seus familiars, el ministre de Justícia, Garcia Oliver, milicians de la columna Durruti i representants de la Junta de Defensa de Madrid, que vingueren a Barcelona acompanyant el cadàver, així com de la F. A. I. i els Comités Nacional i Regional de la C. N. T. Ningú dels presents no podia amagar l'emoió del moment i el dolor que empenyava el seu ànim.

Hi havia també, a la capella ardent, el cap de columna Antoni Ortiz, el cap dels Serveis d'Ordre Públic de Catalunya, Dionís Eroles, el director de «Solidaridad Obrera», Jacint Torihyo, i el secretari de la Junta de Seguretat Interior, Aureli Fernández.

DIVERSES AUTORITATS DESFILAREN PER LA CAPELLA ARDENT

Desfilaren per la capella ardent els consellers de la Generalitat Comorera i Fabregues, el ministre de la República, Jaume Aiguadé, el president del Parlament, Joan Casanoves, l'Alcalde de Barcelona, Carles Pi i Sunyer, el conseller primer de la Generalitat, Josep Terradellas, el consell general de la U.R.S.S., al qual acompanyava l'alt personal del Consolat.

ASPECTE IMPONENT DE LA VIA LAIETANA

Des de les primeres hores del matí que començà a acudir gent al local dels Sindicats. Grups molts nombrosos portaven banderes, corones i rams de flors. A les deu era materialment impossible de donar un pas per la Via Laietana. Els balconis i els terrats de les cases estaven plens de gent. L'aspecte era imponent. Alguns dels grups portaven pancartes al·lusives a Durruti. En una d'elles hi havia el seu retrat. Una altra de les pancartes deia: «Durruti, els milicians de Figols et venjaran».

Siluetes de Durruti

Bonaventura Durruti va néixer el 14 de juliol de l'any 1896, a la ciutat de León. El seu pare, obrer ferroviari, tingué cura, entre fatigues i penúries, dels seus nou fills, que creixien tots en un ambient socialista. D'entre tots els germans es destaca Bonaventura.

Als catorze anys és tot un minyo, mecànic, empleat als tallers del ferrocarril. L'any 1917, dominada la vaga general ferroviària pel Govern, Durruti ha de fugir de León. Es guita comença el seu calvari d'home.

De León passa a París, on comença a treballar com a mecànic a la casa Breguet. Entre la Fournaise i Saint-Denis passa treballant tres anys. Als catorze anys és tot un minyo, mecànic, empleat als tallers del ferrocarril. L'any 1917, dominada la vaga general ferroviària pel Govern, Durruti ha de fugir de León. Es guita comença el seu calvari d'home.

Després de moltes vicissituds a Bèlgica troben hospitalitat i la policia, asabentada de la seva estada, els vigila, però els deixa viure tranquil·la. Es quan interaccionen intensament al costat de Macia, Gassol i altres, en el moviment que hagué de portar a la monarquia. Feia dos anys que residien a Bèlgica quan arribà el 14 d'abril en què fou proclamada la República. El dia 15 del mateix mes tornen en un tren carregat d'emigrants espanyols. Però la República del 14 d'abril no satisfia les seves aspiracions i Durruti es revela gran agitador i orador combatent-la.

Després dels esdeveniments de Figols fou deportat a França.

Durruti tenia un permà que morí lluitant a Astúries el 6 d'octubre, i altres germans que es creu que han estat afusellats, i un altre que lluita al front de Madrid.

No seguiu la seva vida en aquesta època recent, perquè de tothom és coneguda la seva activitat. Avui ja el nom de Durruti pertany a la història.

Una de les corones era dedicada al difunt pel coronel Villalba. Aquesta corona portava unes llaçades amb les banderes de la República i de Catalunya.

ARRIBA EL PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Minuts abans de posar-se en marxa la comitiva, estigué a la capella ardent una representació del Consell Regional de Defensa d'Aragó, integrada pel seu president, Joaquim Ascaso, i Benet Pavon, els quals, després de romandre uns moments a la capella ardent, anaren a reunir-se amb les autoritats de Catalunya.

També desfilà davant el cadàver el metge de la columna Durruti, doctor Santamarín.

També varem veure a la capella ardent el ministre d'Indústria, Joan Peiró, i el conseller de Seguretat Interior, Artami Aiguadé.

EL SEGUICI ES POSA EN MARXA

A un quart d'onze fou tret al carrer, a espatlles de milicians de la Columna Durruti, el fèretre, que era molt senzill i era cobert amb una bandera de la C. N. T., ofrena del grup anarquista «Los Solidarios», del qual formà part el difunt en unió de Llibert Callejas, Garcia Oliver, Vivancos, Ascaso, Aureli Fernández i altres destacats militants. Els més propers al fèretre llançaren damunt d'ell una gran quantitat de flors fins a cobrir-lo. La sortida del fèretre al carrer va produir una gran emoció entre la multitud.

Seguidament s'organitzà la comitiva, que era precedida pel destacament de motoristes de la Guàrdia municipal i esquadro de cavalleria mixta.

Seguien els milicians de les columnes «Llibertat», «Ascaso» i «Durruti» al·lusives a Durruti. En una d'elles hi havia el seu retrat. Una altra de les pancartes deia: «Durruti, els milicians de Figols et venjaran».

D'esquerra a dreta: La presidència d'autoritats, amb el President de Catalunya al cap. — L'enorme gornació aplegada davant la casa CNT-FAI espera la sortida del fèretre. — La capella ardent, instal·lada a la casa CNT-FAI (Sagarra)

Exemple i estimul

“Renunciem a tot, excepte a la victòria”
(Paraules de Durruti)

EL TAUT I LES PRESIDENCIES

A continuació anava el taut, el qual era escoltat pels milicians de la columna Durruti i les presidències formades pels Comités Nacional i Regional de la C. N. T. i el Peninsular de la F. A. I., entre els quals anava el representant del Govern de la República, ministre de Justícia Garcia Oliver, i la d'autoritat. Aquesta era integrada pel President de la Generalitat, Lluís Companys, consell de la U. R. S. S., Primer Conseller, Terradellas, ministres de la República Aguerre i Peiró, president del Parlament, Joan Casanoves, consellers de la Generalitat, Fabregues, Nri, Calvet, Aguerre, Sandino, Comorera Valdés i Closes, president de l'Assemblea municipal Puig i Elies, alcalde de Barcelona, Carles Pi i Sunyer, general de la Divisió, Aranguren i Cons-

sari General d'Ordre Públic, Reber-tes, i la Junta de Seguretat Interior, en corporació.

Darrera del taut anava la mulier del difunt, la qual no podia amagar la seva pena.

A continuació de les presidències seguien els Comités Regionals de la C. N. T., Banda de les Milícies de la C. N. T. i F. A. I., representacions de tots els Sindicats Unics amb banderes i pancartes enaltint la figura de Durruti. Entre altres, anàvem les més remarcables: «Venganza! Venganza! A nostre Durruti, marit de la Llibertat»; «Los heridos del frente a su compañero Durruti»; «Descansen en paz nuestro querido hermano Durruti, el hombre de la F. A. I., de sentimientos nobles y espíritu fuerte. Has dado tu vida generosamente por la causa de la Libertad. La España libre te llora y jamás te olvidará».

A continuació dels Sindicats adherits a la C. N. T. seguien els de la U. G. T. i entitats del Partit Socialista Unificat de Catalunya, amb les seves milícies i bandes de música; Milícies del POUM, i una nodrida representació d'aquest Partit; Rabassaires; Esquerra Republicana de Catalunya; Estat Català; Federals; Esquerra Republicana; Nacionalistes Bascos; Acció Catalana Republicana; representacions de la Columna Internacional i Grups Internacionals d'anarquistes.

Forces d'aviació de Carabiners, de la Guàrdia Nacional Republicana, Mossos de l'Esquadra, d'Assalt i Seguretat. Cloïa la comitiva la Creu Roja.

EL PAS PER LES RAMBLES
A dos quarts i cinc d'onze la comitiva es posà en marxa pujant per la Via Laietana en direcció a la Plaça Urquinaona.

L'aspecte de la Via Laietana era impressionant. La gent s'havia procurat col·locar allí on fos. Els balconis i finestres, així com els terrats havien estat presos.

En passar el taut, la presidència, el poble amb un silenci total, aixecava els punys. En tot el trajecte eren llançats damunt el fèretre rams de flors.

La comitiva, passant per la Plaça Urquinaona i ronda de Sant Pere, arribà a la Plaça de Catalunya a les dotze.

El pas per les Rambles es féu encara amb més lentitud per l'enorme gentada que s'hi havia congregat, utilitzant tota una mirallera de branques dels arbres.

“El camí a recórrer és encara diticil. Endavant! Endavant!”

Paraules del President Companys

«Els moments no són de discursos, puix que el sentiment trasbalsa la nostra ànima. El que acaben de dir els qui han parlat i les últimes emocionants paraules de Garcia Oliver, han traduït l'expressió d'aquest magnè homentatge a la memòria de Durruti. Al peu d'aquest monument a Colom que va descobrir un món nou, hi ha tot un poble que amb el seu esforç i la seva sang en vol forjar un altre ple de llibertat i de justícia.

Durruti! Des de l'espai immens pots veure com tot un poble honora la teva gesta! Vet ací la veritable immortalitat, o sia el rastre que un home deixa en el seu record successiu de les generacions futures.

Companys! En aquest moment intencius us recomano unió, disciplina, austeritat i coratge!

Per un moment ens sentim que els nostres ulls espurnegen. Però, per què plores, amic? Es que et dols de la mort d'un home que ha complert el seu deure i al qual rendim tots el tribut de la nostra admiració? Plora pels covards o pels malvats. Eixuga els ulls i alça el braç i vés endavant, sense deturar-te! El nom de Durruti queda assenyalat com a exemple. El camí a recórrer és encara penós i diticil. Endavant, endavant!...»

“El poble de la U.R.S.S. sent com vosaltres la mort de Durruti”, digué el cònsol de la U.R.S.S.

«Estàs de dol avui, poble català!

Amb el cor oprimint acompanyes a la tomba allò que hi havia de mortal en Bonaventura Durruti. Amb el cor ben obert, amb l'ànima abrindada rep i engran- deix allò que d'immortal hi havia en ell: la causa per la qual visqué, lluità i morí Durruti.

Rep i engradeix encara l'odi implacable contra els opressors del poble i l'amor actiu de la llibertat.

Per damunt dels desafortunats dels grups i de l'ambició individual,

Durruti posa l'interès de la lluita victoriosa.

El nom de Durruti va lligat a la creació d'un front únic antifeixista i a una disciplina conscient al front i a la rearguarda. Es per tot això que la seva perdura és tan penosa per a tots els antifeixistes d'Espanya i per a tots els que simpitzen amb llur lluita heroica.

El poble de la U.R.S.S. sent com vosaltres la mort de Durruti. En nom de la U.R.S.S. jo us dic el meu dolor i la ferma certesa de la nostra victòria.

Salut companys de la lluita implacable per la llibertat! Mori el feixisme!»

“No us desmoralitzeu per aquesta separació corporal”, digué el ministre de Justícia de la República

«Fa tretze anys que amb Fernández, amb Ortiz, que ja no existeix, amb Pachill, amb Ascaso, que també se n'anà per sempre més, i altres estimats camarades que ens han deixat, formarem amb Durruti el grup anarquista del qual grup en aquests moments dolorosíssims he d'otantar la representació, junt amb la representació del Govern de la República Espanyola.

Amb la desaparició de Durruti els anarquistes perdem el sentit de l'organització i de la disciplina.

En aquestes hores d'angoixa, el Govern de la República saluda emocionat Durruti i tot els qui calgueren en aquesta lluita contra el feixisme. Saluda també totes les dones que ploren la pèrdua de les persones estimades i besa la filla de Durruti, representació en aquest moment de totes les filles que han perdut el seu pare. Saludem els que al front lluiten i lluitaran fins a la victòria final.

Una salutació expressiva, emocionant, a tots els pobles germans, i especialment al poble de Rússia que ens presta la seva important col·laboració per a la consecució de la victòria. I al poble de Mèxic i als camarades de tot el món que ens animen en aquesta guerra contra l'enemic comú.

Tenim el testament polític de Durruti i l'hem de realitzar. Hem de considerar-nos en guerra. La lluita l'hem de guanyar a base de tots els esforços i sacrificis.

Si el que lluita ho fa sense interrupció, hores i dies seguits, i per què no han de treballar incansablement els que són a la rearguarda, posant en practica el pensament de Durruti? Aquest és el seu pensament i l'hem de portar a cap fins a venjar-lo!

I ara, camarades de la columna Durruti! Mentre dur aquesta lluita tindreu amb vosaltres l'esperit del gran cap, del gran camarada! No us desmoralitzeu per aquesta separació corporal, ja que el seu record ha de viure estretament amb vosaltres fins a la mort! No s'ha de desfer la seva labor, perquè si no, deshonraríem el nom que porteu.

Camarades! Disciplina, sacrifici, abnegació i la glòria serà per a aquells que sàpiguen sacrificar-se. Unim-nos tots els proletaris sense cap excepció. Al front, han calgut junts els republicans, els socialistes, els comunistes i els anarquistes. Junts, doncs, hem d'obtenir la victòria. Trencar aquesta unitat fora el crim! Glòria a Durruti!»

«Fa tretze anys que amb Fernández, amb Ortiz, que ja no existeix, amb Pachill, amb Ascaso, que també se n'anà per sempre més, i altres estimats camarades que ens han deixat, formarem amb Durruti el grup anarquista del qual grup en aquests moments dolorosíssims he d'otantar la representació, junt amb la representació del Govern de la República Espanyola.

Amb la desaparició de Durruti els anarquistes perdem el sentit de l'organització i de la disciplina.

En aquestes hores d'angoixa, el Govern de la República saluda emocionat Durruti i tot els qui calgueren en aquesta lluita contra el feixisme. Saluda també totes les dones que ploren la pèrdua de les persones estimades i besa la filla de Durruti, representació en aquest moment de totes les filles que han perdut el seu pare. Saludem els que al front lluiten i lluitaran fins a la victòria final.

Una salutació expressiva, emocionant, a tots els pobles germans, i especialment al poble de Rússia que ens presta la seva important col·laboració per a la consecució de la victòria. I al poble de Mèxic i als camarades de tot el món que ens animen en aquesta guerra contra l'enemic comú.

Tenim el testament polític de Durruti i l'hem de realitzar. Hem de considerar-nos en guerra. La lluita l'hem de guanyar a base de tots els esforços i sacrificis.

Si el que lluita ho fa sense interrupció, hores i dies seguits, i per què no han de treballar incansablement els que són a la rearguarda, posant en practica el pensament de Durruti? Aquest és el seu pensament i l'hem de portar a cap fins a venjar-lo!

I ara, camarades de la columna Durruti! Mentre dur aquesta lluita tindreu amb vosaltres l'esperit del gran cap, del gran camarada! No us desmoralitzeu per aquesta separació corporal, ja que el seu record ha de viure estretament amb vosaltres fins a la mort! No s'ha de desfer la seva labor, perquè si no, deshonraríem el nom que porteu.

Camarades! Disciplina, sacrifici, abnegació i la glòria serà per a aquells que sàpiguen sacrificar-se. Unim-nos tots els proletaris sense cap excepció. Al front, han calgut junts els republicans, els socialistes, els comunistes i els anarquistes. Junts, doncs, hem d'obtenir la victòria. Trencar aquesta unitat fora el crim! Glòria a Durruti!»

El comiat del dol, davant la Duana (P.F.)

SPORTS

EL CAMPIONAT DE CATALUNYA DE FUTBOL

Amb tot i el mal temps, es iugaren la majoria dels partits assenyalats

L'Espanyol, al cap de la classificació, atavorit per la desfeta del Barcelona

Per al Barcelona, el terreny de la Creu Alta torna a ésser fatídic

La visita del Barcelona a la Creu Alta es tradí —prova de l'interès desvelat— en una excel·lent entrada malgrat la mala tarda que feia.

El matx acabà amb una merescuda victòria dels sabadellencs que donaren proves de més moral i entusiasm. El partit tingué una primera part excel·lent i una segona desquadrada per les lesions i la duresa empujada per alguns dels contendents. Contribuí al resultat el desencert a la segona part de la defensa i la davantera del Barcelona.

Mentrestant el marcador assenyalava zero a zero, ambdós equips foren gairebé iguals fins a la meitat del matx. Però al entrar el Sabadell el primer gol, augmentà extraordinàriament la seva moral i entusiasm i es presentà en pla de guanyador del matx, succeint en aquest sentit els blaugranes.

A la segona part el Barcelona començà portant la iniciativa del joc, però el Sabadell ben aviat pressionà. Vuit minuts de joc, Sospedra, d'una magnífica jugada, va assolir el primer gol per als seus.

El Barcelona reaccionà, i als 14 minuts Munllo escapà ràpidament per

la seva ala i acabà la jugada amb un tret fortíssim que Florença no pogué deturar.

Tornà a la càrrega el Sabadell i als divuit minuts un centre llarg de Sospedra fou recollit magníficament per Calvet amb el cap bo i assolí el gol de la victòria. El Sabadell amb el gol augmentà la moral, el joc baixà de categoria i el Barcelona atacà en alguns moments amb intensitat, però la poca efectivitat de la seva davantera els impedí aconseguir l'empat.

Arbitrà Santallano discretament i els equips eren:

Barcelona: Urgellaga, Bayo, Rifa, Argemí, García, Balmansa, Vantoira, Escaló, Gual, Barceló i Munllo.

Sabadell: Florença, Morral, Blanc, Díaz, Gracia, Mota, Sospedra, Calvet, Clara, Buj i Sanguesa.

Urgellaga complí la defensa del Barcelona bé al primer temps i no tan encertada al segon. García fou el millor mig i un dels puntals del Sabadell, i de la davantera solé Munllo donà sempre la sensació de perill. Del Sabadell, Gracia per diu, fou el jugador més destacat, amb molts encerts, però destacà la gran mobilitat dels extrems.

Una reacció de "darrera hora" permet a l'Espanyol una victòria de justesa

La tarda plujosa i freda fou molt més que el terreny de la carretera de Sarrià es vèlles poc concorregut.

El partit tingué un primer temps de joc ben poc interessant i amb alternatives de domini per ambdós equips. En canvi la segona part resultà generalment emocionant, ja que després d'aconseguir empatar el Girona i ràpidament assolir avantatge d'un gol al marcador, l'Espanyol es llança a un fort atac, bo i desenvolupant un joc ràpid i precís que desballestà gairebé per complet la defensa gironina. Així fou com en el breu interval d'un parell de minuts aconseguia la victòria per mitjà de dos magnífics gols. En els darrers minuts tornà el Girona a pressionar amb molta insistència, però no aconseguí empatar gràcies a la magnífica tasca de Martorell, que deturà un xut de Burillo veritablement formidable.

El primer temps va finalitzar amb el resultat d'un gol a zero favorable a l'Espanyol, marcat als quaranta minuts, en rematar de cap Chas un córner llançat per Quesada.

Als vint-i-dos minuts de la segona

part, una passada de Rancel a Trullas i l'aportació d'aquest per aconseguir l'empat. Al minut de l'anterior jugada, un centre de Parera va recollir-lo Lluc i va batre per segona vegada Martorell.

Reaccionà l'Espanyol, i als vint-i-tres minuts, una gran jugada entre Chas i Bosc donava als propietaris del terreny l'empat. A la poca estona, una altra bona jugada de la davantera espanyolista assolí, per mitjà d'Espada, el gol de la victòria.

Durant el segon temps plogué a estones intensament, la qual cosa dificultà bastant el joc.

Bon arbitratge de Malloqui, i els equips s'arreglaren així:

Espanyol: Martorell, Teruel, Pérez, Manolín, Solé, Llecuna, Quesada, Espada, Chas, Dávila i Bosc.

Girona: Florença, Farró, Torredonja, Trillas, Gómez, Madari, Lluc, Trullas, Burillo, Rancel i Parera.

Individualment es distingiren pels vencedors, Llecuna, Chas, Bosc i Solé. Del Girona, bé el seu tret de fons, Gómez i els extrems de la davantera.

El Martinenc, brillant guanyador de l'Horta, és el nou líder del Grup B

MARTINENC-HORTA, 6 - 2.

El partit fou guanyat, nomenat pels locals, la primera mitja part ja acabà amb el resultat de 4 a 0, a favor del Martinenc. Al segon temps, el Martinenc es prengué el partit amb més repòs, i la lluita sigui guanyada pels seus, cada equips, foren els autors dels gols, Guma, Vilasca, Colom, Creus i Guma (2).

Escobar ha vençut Baby Quintana per K. O. a la primera represa, si és cert, però si vol ésser considerat com a campió indiscutible dels galis, cal que ho faci també així mateix amb Sangchill, Toma, King, Zurita, Salica, Marino, Martín, Deceto Hurtado i Archibald, car tots aquests boxadors són considerats gairebé pels anys que porten actuant dalt del ring de combat i per les seves brillants actuacions com a "challengers" inamovibles, puix que classe i mèrit gairebé tots ells en tenien iguals.

Uns quants punts més i Godoy passarà endavant

Artur Godoy, el pes fort xilè, aquell minyó amb el rostre ple de grans i a qui malgrat la seva reconeguda classe i les seves victòries fulminants que assolí en poc temps a la nostra ciutat, un pla de campions d'Espanya, en dirigir-se al ring exhibia com a exponent de la seva potència, feu antipàtic, impopular, ha fet matx nul amb Al Etorre, la darrera víctima de Joe Louis, el famós esquadriell de Detroit.

A Godoy li manquen, indiscutiblement, uns quants punts més; no massa, no; amb dos o tres en tindria ben bé prou, car els mateixos que li mancaven en encarrar-se, o fa pas massa temps, amb el negre Leroy Haynes, li han mancat també ara, en aquesta altra ocasió, en aquesta altra oportunitat d'obrir-se camí vers el campionat mundial, car si hagués vençut primerament l'esmentat negre i després, en aquesta altra ocasió, Al Etorre, que un dia, no fa molt, bon presentat amb un xic amenaçador per al possible, probable o futur campió del món, és igual, el formidable Joe Louis, no pot negar-se que el seu epàpura hauria pujat molt i que d'eterna esperança hauria passat a ésser el pes fort del moment.

I tot això perdut per dos o tres punts!

EL TEMOR D'UN CAMPIO DEL MON

Valentí Angelmann, el pes mosca proclamat campió del món per la International Boxing Union, té por de perdre el títol. Sap que el campió d'Europa, Ernest Weiss, l'hi arrabassarà així que s'enfronti amb ell.

Procurant, per mil causes diverses, allargar la data de l'encontre amb el campió austríac, Angelmann ha tingut la gosada de presentar-se de cop i volta a l'hora que sabia que l'entrenament de Weiss estava en el seu ple, a la sala de cultura física del Palau Berlitz, que és el gimnàs on s'entrenava el seu challenger.

Weiss i Angelmann tenen signat un contracte per mitjà del qual es comprometen a disputar un encontre vàlid pel títol mundial que ostenta el darrer esmentat, avui, dilluns, dia 23.

Angelmann, que sembla estar molt baix de forma, car ha estat vençut darrerament pel marcolès Ferraro i per l'anglès Peter Kane, s'ha separat de Coiscac el seu antic manager, i s'ha posat al costat de Lloé Bellieres precisament aquests últims dies i amb l'anim potser d'allegar prop de l'organitzador Jeff Dickson, que el contracte que el lliga a combatre amb Weiss posant en joc el títol avui, dia 23, fou signat per Coiscac, que actualment no té res a veure amb ell. Poca classe, actituds i manobres antiesportives, manca total d'educació i bon gust esportiu, heus ací els campions del món que proclama la International Boxing Union.

WARRIOR

Resultats d'ahir

PRIMERA CATEGORIA A

Espanyol, 3; Girona, 2.

Sabadell, 2; Barcelona, 1.

Badalona, 2; Granollers, 3.

PRIMERA CATEGORIA B

Sants, 1; Júpiter, 2.

Martínez, 6; Horta, 2.

Sant Andreu, 2; Europa, 1.

Vic-Terrassa (suspès).

SEGONA CATEGORIA PREFERENT

Grup A

Calella, 4; Manresa, 0.

Mollet, 1; Iluro, 0.

Sant Cugat, 3; Arenys, 1.

Grup B

Tàrraga, 4; Reus, 1.

Ampostà-C. Tarragoní (suspès).

Mora-Gràcia (suspès).

Classificacions

PRIMERA CATEGORIA

Grup A

Espanyol 6 4 0 2 13 13 8

Barcelona 6 3 1 2 12 9 7

Granollers 6 3 0 3 11 11 6

Girona 6 3 0 3 12 9 6

Sabadell 6 2 1 3 10 10 5

Badalona 6 2 0 4 9 15 4

Grup B

Martínez 6 4 1 1 15 7 9

St. Andreu 6 4 0 2 12 9 8

Vic 5 3 1 1 12 7 7

Terrassa 5 2 2 1 13 10 8

Europa 6 2 1 3 10 7 5

Júpiter 6 2 1 3 10 7 5

Sants 6 1 1 4 9 17 3

Horta 6 1 1 4 7 16 3

SEGONA CATEGORIA PREFERENT

Grup A

Calella 6 4 0 2 24 10 8

Manresa 6 4 0 2 20 11 8

Sant Cugat 6 3 0 3 17 16 6

Iluro 6 3 0 3 13 10 6

Mollet 6 2 0 4 12 14 4

Arenys 6 2 0 4 11 28 4

Grup B

Gràcia 5 5 0 0 23 3 10

Tàrraga 6 3 1 2 14 18 7

Ampostà 5 2 1 2 6 6 5

C. Tarragoní 6 2 0 3 3 4 4

Reus 6 2 0 4 12 19 4

Mora 6 1 0 4 7 15 2

Ja era hora

EL "COMISSARIAT D'EDUCACIO FISICA I ESPORTS" SUSPEN TOTS ELS CAMPIONATS ESPORTIUS SENSE DISTINCIÓ

El Comissariat d'Educació Física i Esports de la Generalitat de Catalunya, ha donat ordre de suspendre tots els campionats esportius, siguin amateurs o professionals. El Comissariat ha vingut, doncs, a donar-nos la raó: no és hora de celebrar campionats. Nosaltres ho venim dient des de fa dues setmanes, i quan començàvem a creure que qui havia de fer-ho no ho feia, ha arribat l'ordre de suspensió. Llàstima que aquesta nota no fos cursada fins a darrera hora del dissabte, la qual cosa va impossibilitar que fossin suspesos els partits anunciats per a ahir.

No cal dir que creiem encertada l'ordre i que estem segurs que en aquestes circumstàncies no hi haurà cap ciutadà conscient que la desaproví i que intenti ni tan sols discutir-la.

Atenent-nos doncs, a l'ordre del Comissariat d'Educació Física i Esports de Catalunya, mentre duri la suspensió ens limitarem a donar compte solament dels actes esportius que se celebren sense caràcter de competició o de campionat.

Diu l'ordre del Comissariat:

«El Consell Executiu del Comissariat d'Educació Física i d'Esports de la Generalitat de Catalunya, abundant en els mateixos motius que aconsellaren la recomanació que fa pocs dies va fer pública, va prendre l'acord en la reunió del dissabte passat de suspendre la celebració de tots els campionats esportius generalitzant aquesta mesura tant als sectors amateurs com professionals.

En la dita reunió varen assistir i donaren els seus vots els representants al Consell de les dues organitzacions sindicals C.N.T. i U.G.T.

El Comissariat espera, pel que respecta a l'esport professional, que els Sindicats afectats adoptaran els acords que calguin per tal de donar efectivitat a aquesta mesura dictada.»

CANODROM - PARK
SOL DE BAIX CONTROL OBRER

Demà, a les quatre de la tarda

Grans curses de llebrers

Tramvies: Línies 7 i 15 :: Autoòmnibus: Lletre E

PER A LA PROPERA VOLTA A FRANÇA

Equip anglès i canvis de marxes

La idea plantejada per Henri Desgrange que la seva volta a França interessés tots els països del globus, és complexa a poc a poc però fermament amb gran profit per a l'esport ciclista.

Per al vinent any s'anuncia ja per primera vegada la participació d'un equip anglès.

Així ho ha sol·licitat Mr. Mills, director de "The Bicycle" indicant al "patró" que molts amateurs anglesos estan disposats a demanar llicència de professional per tal de poder arregar-se a la Volta a França.

També ja es pot donar com a segura que en aquesta propera Volta que esmentem, seran autoritzats els canvis de marxes a les bicicletes.

"Mare, digues al teu fill que, sense el teu heroisme, els assassins no et respectaran...", indica el Comitè militar del PSC i de la UGT

La guerra és fa contra tots els espanyols. A ningú no li està permès de sostreure's a l'obligació de contribuir a posar-hi una prompta i victoriosa fi.

L'enemic no escull les seves víctimes: inclou amb el seu odi igual els combatents que les nostres companyies i els nostres fills.

Per evitar que Espanya es converteixi en un cementiri immens, cap espanyol no pot regatejar el seu concurs. Hem de defensar els nostres dels crims feixistes de què els fanien víctimes els salvatges feixistes.

Mare, digues al teu fill que et defensis aculint al combat. Digues al teu fill, mare, que sense el teu heroisme no et respectaran ni a tu ni al teu company vell.

FITXES-FITXERS
AGUSTI BO

CORTS CATALANES, 596-Tel. 10266-BARCELONA

EL SECRETARIAT GENERAL DE DEFENSA S'ADREÇA A TOTES LES ORGANITZACIONS OBRERES I POLITIQUES

El Secretariat General de Defensa, en la seva reunió del dia d'ahir acordà insistir públicament en el fet que l'únic lloc autoritzat per a rebre donatius a favor de les Milícies és l'Oficina de Donatius del Departament de Defensa, instal·lada a la planta baixa de l'edifici de Dependències Militars de la Porta de Pau.

Es indispensable que el públic i especialment les organitzacions obreres i polítiques s'adonin de la necessitat de centralitzar en un sol lloc el lliurament dels donatius, a fi d'evitar qualsevol abús, tant si són producte de jornals, de festivals o de qualsevol altra cosa, ja que totes les organitzacions obreres i polítiques antifeixistes estan representades en el Govern de la Generalitat i en el Secretariat General de Defensa, que és el que cura de controlar i esmerçar els cabals lliurats a l'esmentada oficina.

COMITE DE CONTROL OBRER QUE VETLLA PELS INTERESSOS OBRERS

Cent Delegacions i Sucursals a CATALUNYA

GIRONA: Rambla de la Llibertat, 23

TARRAGONA: Avinguda de la República, 77

LLEIDA: Avinguda de la República, 24

Accidents del Treball en la Indústria i l'Agricultura

INCENDIS

IDA

Mutua General de Seguros

VINT-I-NOU ANYS D'ACTUACIO SOCIAL

Balmes, 17 i 19

Telèfon 2075A

Fins la Premsa feixista reconeix el fracàs dels facciosos davant Madrid

La superioritat numèrica dels lleials augmenta constantment

El «Berliner Tagblatt», en la seva edició del dia 15 d'aquest mes, publica la següent informació, l'equivalència de la qual no cal remarcar:

«Ha dit Qüello de Llano que Madrid no es pren com una tassa de xocolata». En prova d'això és que des de fa una setmana es lluita sense aconseguir-ho, per passar el Manzanarès i trencar la resistència dels més importants punts sobre aquest riu; el pont de Segóvia i el de Toledo. S'ha de tenir en compte que l'atacant està en desavantatge davant els defensors de la capital. Les forces defensores estan protegides en les operacions per la situació del terreny i l'aglomeració d'edificis, i per aquest motiu podem dir que les tropes de Franco no havien tocat fins a la data amb una resistència tan dura en un front relativament ample.

El defensor, lluitant des de l'interior pot acumular allí on sigui precis les metralladores, impossibilitant l'avanç de la infanteria i disposant, a més, de forces de reserva

intensament preparades des de fa moltes setmanes.

Els feixistes, pel contrari, han de fortificar les posicions guanyades, per a contenir els contraatacs que ininterrompudament s'organitzen des de Madrid, els quals són d'una energia incomparable i d'una efectivitat militar que es pot considerar com un dels més grans èxits que han tingut els «governamentals» fins avui.

La superioritat numèrica dels defensors de Madrid augmenta constantment. Del que més es ressenten els «nacionallistes» és de la influència de material de guerra que durant aquesta setmana s'ha evidenciat en el camp lleial. A més, per les últimes notícies s'ha posat de manifest una superioritat numèrica de l'aviació «roja» que ha d'ésser compensada pels «nacionallistes» amb grans sacrificis de material en la lluita.

També és de notar que a més de l'enorme quantitat de material de guerra que posseeixen els lleials, el comandament i el servei de bateries i altres aparells de guerra està en mans expertes, la qual cosa ha causat enorme efecte i ha contribuït a ele-

var en gran manera la moral de les tropes «roges».

Les coses han canviat. La resistència de Madrid és molt més ferma del que es creia. Els mateixos diaris dels «nacionallistes» espanyols no poden desmentir aquesta realitat.

El mateix diari publica en l'edició esmentada: «Podem afirmar que les notícies que rebem de banda dels «nacionallistes» són una barreja de realitats i propaganda d'informació amb infundis de la rearguardia».

Ens arriben informacions de sensació «salvatges», que després han d'ésser indefectiblement desmentides per la premsa estrangera. Aquestes informacions, que a vegades rebem per mitjà de la premsa no espanyola, a favor dels «nacionallistes», que després resulten falses i que produeixen un efecte totalment contrari al que es desitja. Alguns reportatges de la lluita a Madrid, com per exemple, la notícia que ens va transmetre l'«Agència Reuter», que les dones de Madrid tiraven benzina inflamada sobre les tropes de Franco, han resultat una pura mentida segons hem pogut comprovar.

ELS VAIXELLS FRANCESOS NO HAN ABANDONAT LES NOSTRES AIGUES

Paris, 22. — Oficialment es desment que els vaixells que es troben a Barcelona hagin abandonat les aigües espanyoles.

Un aniversari desagradable

L'home que tenia nom de revòlver

Es ben actual a casa nostra, per desgràcia, el centenari de la invenció del revòlver que s'ha fet famós sota el nom del seu inventor Samuel Colt. Més d'una vegada un amic us ha aturat, aquests dies, pel carrer, i mirant la culata de l'arma, que us surt per entre l'americana, us ha preguntat amb un to una mica de mofa, la marca de l'instrument. I quan li heu respost que era un Colt, ha rebut la contestació amb un ah! més aviat respectuós.

Un Colt és un estri respectable, malgrat el potser a conseqüència de la seva singular funció: foradar pells d'éssers vivents, ben sovint homes. La idea del subjecte que inventà el Colt val la pena d'ésser contada. Que consti, però, que no obstant ésser-ne ara el centenari, no ho fem pas en to d'homenatge.

SAMUEL COLT

Samuel Colt va néixer el 1814 a Connecticut, als EE. UU. Per a premiar els seus avenços en la lectura, la seva mare li regalà un vell revòlver inverteïble. Si hagués estat encara en situació de disparar, Samuel hauria hagut de carregar-lo després de cada tret.

En la seva imaginació nasqué — segons conta més tard el mateix — la idea, que no abandonà mai més, de fabricar un revòlver que disparés, sense repetir la càrrega, després de cada tret.

L'ETERNA ODISSEA

Samuel quedà aviat sense pares i es guanyà la vida amb el seu enginy treballant en una companyia teatral ambulante, mostrant al públic els efectes del gas hilarant i altres «admirables» distraccions.

El seu primer estatís els dedicà a comprar material per a posar en pràctica les seves imaginacions de mecànica. I així construï el seu primer revòlver, aprofitant les deixalles d'altres armes velles.

Passaren molts anys abans que Samuel pogués convèncer els oficials dels Estats Majors americans dels avantatges del seu instrument.

Durant la guerra de Texas amb Mèxic, alguns es decidiren a provar el revòlver i quedaren complaguts. Amb els diners d'aquestes primeres vendes en petita escala muntà una minsa fàbrica d'armes. Després, per mitjà dels primers oficials, aconseguí interessar i obtenir comandes dels Estats Majors Superiors.

La guerra, per primera vegada en la vida de Samuel, li servia per a vèncer en els seus fins particulars. Des d'aleshores, la tràgica amenaça ja no el deixaria... Així era cap alà el 1836.

S'ANTICIPAVA AL SEU TEMPS

Al cap de pocs anys, les comandes havien augmentat de tal manera i els seus agents havien treballat amb tanta eficàcia entre els generals d'Europa, que Samuel Colt — l'home que portava nom de revòlver — posava ja cino fàbriques d'armes i era considerat entre els homes rics d'Amèrica, que encara no era, però, la terra dels milionaris.

Colt s'avançava en moltes coses al seu temps.

A les seves fàbriques establí la divisió del treball, i es pot dir d'ell que va ésser el veritable creador del sistema de «cadena», que després ha fet famós i ric Ford i tants altres magnats. Els obrers de Colt foren els primers que tingueren l'alt honor de sacrificar els seus nervis, la seva salut i la seva tranquil·litat al esgotar progrés de la indústria, i també a profit dels dividends de Samuel Colt i dels accionistes de les seves empreses.

EL «PACIFISTA»

Com a home d'afers, Colt emparava els arguments que el podien avaror, sense mirar si havien de perjudicar els altres.

Influenciava amb els seus milions la premsa d'Europa i d'Amèrica per tal que fes sempre campanya a l'entorn de les seves conències i els seus fullets «pacifistes». Dedica molts diners a crear un engranatge mundial de propagandistes que anaven predicant per les capitals i entre els elements antimilitaristes la singular doctrina que consistia a afirmar que com més armats estiguessin els Estats rivals i com més equilibri hi hagués en les forces respectives més fàcil seria conservar la pau.

I quan el tsar comprava armes a Colt, els agents de Colt visitaven el soldat per a oferir-li una comanda idèntica. I el mateix feia entre Napoleó i Bismarck i entre els americans del Nord, antiesclavistes, i els del Sud, esclavistes furibunds. Així darrer malgrat haver-se declarat Colt decidit partidari de Lincoln i de l'alliberament dels esclaus, ja que — frase textual — «l'ecolitatat va contra el sistema industrial».

Va armar l'Expedició americana al Japó i els mariners francesos i anglesos que anaven a reprimir les subleccions dels xinesos, que s'alzaren armats d'armes que portaven a la culata la marca de Samuel Colt. Ell, però, no va poder veure moltes d'aquestes «performances» dels seus agents perquè morí l'any 1862, als 48 anys.

En tot això, també, s'avança al seu temps. Fins molts anys després, el 1914, els fabricants de canons no havien de fer bona la doctrina que diu que per al negoci no existeix pàtria...

ELS GENERALS QUE ENVIEN TRIMOTORS A DESTRUIR LA CAPITAL D'ESPANYA SABEN QUE NOSALTRES PODEM BOMBARDEJAR BURGOS, SALAMANCA, SEVILLA I SARA GOSSA...

No els importa. Però a nosaltres sí que ens importa. Perquè no som assassins. Perquè els monuments d'Espanya són obra nostra: obra del poble treballador

ELS ESTABLIMENTS D'ASSISTÈNCIA SOCIAL

Per a nens pretuberculosos i tuberculosos en primer grau

Carretera de Sarrià. Prop, les casernes Bakunin. El jardí està voltat de bardissa. Davant hi ha l'edifici principal destinat a cirurgia. Palmeres, acàcies, rosers i crisantems mostren llur ufanor. Al parterre central les umbel·les vermelles dels geranis semblen esquinços de carn. Darrera, balen els bancs de llumens fins una plaça, voltada de xiprers ratllats, on un brollador escup aigua feta pols. A l'esquerra, un bosquet de pins fressosos. L'heura s'arrossega pels bordons. Els castanyers tanquen els caminets. I a través del fullatge es dibuixen les figures capricioses dels llorers escolats.

La casa és rectangular, color gris, i les finestres tenen persianes blanques. A banda i banda de la porta d'entrada, torratges de grans finestres. A la dreta, prop de la tapia del jardí, hi ha un pavelló independent destinat a Consultori públic gratuït, on tres dies la setmana — dilluns, dimecres i divendres — es presta assistència facultativa als nens que n'estan necessitats.

Traspassada la porta principal, ens rep amablement el delegat d'Assistència Social, Mercè Verdader, professora de cultura física i massatgista. La bata i còfia blanques ressalten el seu cutis bru. Els seus ulls negres s'engrandeixen plens de llum i bondat.

Amb temor de torbar el solitari retir, penetrem al hall del qual arrenca una escala de marbre blanc amb balustrada de fusta fosca. Un passadís de rajoles blanques el travessa, en el qual s'obren les portes del laboratori, botiquí, instal·lació radiològica, despachos per als metges, practicants i delegats, cambres de bany, neteja, waters, etc., tot excel·lentment disposat i pulcre. El menjador, reduït, de forma octogonal, té tres finestres per les quals entra la llum a raig. El blanc i el blau fosc canten a les parets immaculades.

L'ascensor ens porta als pisos superiors. Al primer, passadissos a dreta i esquerra, on es troben els departaments dels nens i nenes, respectivament. Traspassades les portes esmaltades, els dormitoris — color blau clar els dels nens, rosa pàl·lid els de les nenes — on descansen en llits blancs sobre rodes de goma. A cada dormitori hi ha un petit menjador. Menjador de casa de nines; tauletes minúscules, cadira de joguina... Ens sentim transportats al país dels follets. Grans portes de cristall donen a la terrassa, de cara al migdia. Els dies clars mengen allí els infants acaronats pel sol tebi.

Al quírfan, la llum esmorteïda pels vidres esmerllats brilla en l'instrumental.

Ascendim al segon pis. Habitacions per a nens tuberculosos en primer grau. Tres dormitoris amb 17 llits, sala de cures i cambres de bany. En aquest mateix pis, hi ha la cuina, menjador, rebost, planxador i rentador amb màquina. A tot l'edifici, calefacció central i, sobretot, netedat, molta netedat.

Sortim a l'exterior. En el recer de rajoles vermelles, les bouganvílies s'enfilen per les arcades. Les flors morades són un crit de triomf a les nues pedres. Sobre els bancs vestos de flors policromades.

A la dreta, prop de l'edifici principal, hi ha l'antic teatre, ampla nau rectangular que espera la seva habilitació per a altres fins. El terrat s'utilitza per a la pràctica de cultura física.

Pròxim al teatre, més cap al migdia, existeix un pavelló destinat a Sanatori i Preventori, una mena de xalet de teulada acamellada. Els balconets són de fusta color marró i les finestres tenen persianes verdes. Dalt de les portes, empostissats acanalats. I al capdamunt els «belveders» ataleien el panorama magnífic.

Entrem al hall. A l'esquerra, una escala de marbre blanc i davant un passadís que condueix a les habitacions de la planta baixa. Menjador de rajoles de València blaves, que rep llum per grans finestres. Taules de marbre blanc. Moblatge de noguera. Saló modest, acollidor, de mobles vermells amb adornaments daurats. Al dormitori, de finestres apaisades i perets color rosa pàl·lid, els llits blancs. En una habitació anexas, dormitori per a la guàrdia nocturna. A la cambra de bany blava, les ficcions dels contes de Grimm, reviden a les parets.

Al pis superior, igual que als baixos, el dormitori groc clar, s'obre a una terrassa. A la cambra de l'encarregada de la guarderia, una galeria que dona al sol ponent. La cuina no s'utilitza perquè la manca de calefacció obliga als nens a menjar a l'edifici principal.

Al segon pis, on ens condueix una escala de granit, hi ha cinc habitacions destinades a dipòsit, rebost, rentador, etc.

L'edificació que acabem de visitar està ajuntada a l'edifici hospitaler mitjà d'un túnel que en alguns llocs té una gruixeria de cinc metres, amb instal·lació elèctrica, i pot utilitzar-se com a refugi per als nens en cas de bombardeig aeri.

Seguint la nostra gentil companyia, entrem al despach. Taula petita, divan amb coixins. Ordre i netedat. El personal — ens diu — el constitueixen dos metges, un de cirurgia i l'altre de medicina general, un practicant, una infermera i dues ajudantes, una educadora, una planxadora, una — només hi havia 7 nens, en l'actualitat n'hi ha 33 i té cabuda per a 100. Nombre que podria augmentar-se a 150 fent-hi algunes obres d'habilitació.

Quan Assistència Social es va incautar d'aquest establiment — contava — només hi havia 7 nens; en l'actualitat n'hi ha 33, hi té cabuda per a 100. Número que podria augmentar-se fent-hi algunes obres d'habilitació.

EL PASSAT

Aquesta institució, model en el seu gènere, era abans hospital i escoles de Natzeret i en tenien cura monges carmelites. Aquestes monges, serventes de l'Espanya negra, demostraven el seu odi a Catalunya i obligaven a cada noi a portar una creu. Ara es dona el cas d'un nen català i fill de catalans que no entén els seus pares i parla un gergó estrany.

Una prova de la moral ridícula dels fariseus: Unes nenes procedents de l'Asil de Sant Rafael — avui Refugi de Nens Salvador Seguí — tenien tan infiltrat el fals pudor que predicava la creïença, adornat amb cletes in-

SANATORI D'INFANTS "ANGEL GUIMERA"

fernais, que els ruboritzava usar mitjons o portar els braços nus. Ara, cada cadascunament i racionalment, exposen els seus cossets al sol i els toquen amb el moviment rítmic de la gimnàstica.

EL PRESENT

Higiene, sollicitud, amor. Rialles cantantines infantils omplen l'ambient on niava la tristesa. Al jardí, fugides les ombres monacals, brogeixen els nens en la plaça de la graveta.

Sobre les casernes Bakunin, la bandera vermella i negra flameja al vent com herald d'alliberació.

J. J. R.

El ténébre acte de Lille

Una multitud de més de 500.000 persones acompanya les despulles de Salengro

Lille, 22. — L'enterrament del ministre de l'Interior, senyor Salengro, ha tingut lloc a presència d'una multitud de més de mig milió de persones. Han assistit al fúnebre acte, entre altres, el President del Consell de ministres Léo Blum, diversos ministres, nombroses personalitats polítiques, delegacions dels partits del Front Popular, Sindicats obrers, etc.

Alguns dotzenes de milers de persones, procedents de tots els departaments francesos i aduït de l'estranger, acudiren a sumar-se a la manifestació de dol a la memòria del ministre.

El senyor Blum pronuncià un discurs replet d'homenajes a la memòria de Salengro, i féu ressaltar que sempre estigué a l'alçada de la seva tasca per a resoldre els conflictes socials, en la seva qualitat de ministre de l'Interior.

Denuncià la calúnnia de que fou víctima Salengro, i digué que farà, allò que calgui per a evitar que d'ara

endavant es puguin repetir aquests fets, i castigarà fortament els difamadors.

Tingué frases de dura condemna contra la premsa xanxagista, que no escasseja els mitjans per a obtenir les seves criminals finalitats.

A les dues de la tarda la comitiva fúnebre es posà en marxa. Sortí de l'Ajuntament i travessà la població enmig d'una multitud densíssima. Tots els assistents es descobrien al pas del comitiva, i eren molts els que saludaven amb el puny enlaire.

Després d'haver travessat Roubaix, on s'havien congregat alguns milers d'espectadors, la comitiva fúnebre arribà al cementiri quan ja era de nit.

Eren les cinc i deu minuts de la tarda quan el fèretre que contenia les restes mortals de Roger Salengro arribà a la tomba, il·luminada per torxes elèctriques que agraun-

ven alguns individus del cos de Bombers.

El senyor Blum i altres personalitats oficials desfilaron davant la família del difunt, donant-li el condol.

Acabada la cerimònia, la multitud que s'agrupava dins el cementiri i pels voltants s'adreçà a Lille.

El senyor Blum i els altres ministres i diputats es traslladaren a la Prefectura, o n'foren rebuts pel prefecte. Després de reposar una estona, els ministres es dirigiren a l'estació per tal de prendre el tren amb direcció a París. El senyor Blum fou acomiat.

Cap a dos quarts de sis de la tarda, alguns grups de manifestants, portadors de pancartes i banderes roges amb les tres flexes, es dirigiren a la plaça de la Llibertat, on hi ha instal·lat un Centre d'extinció de guerra, i proferiren crits hostils. Després els manifestants es dissolgueren pacíficament.

Els assistents a l'enterrament del senyor Salengro foren admirats del nombre extraordinari de rams i coronetes de flors, així com de les plaques de marbre i bronze franceses a la memòria del difunt.

Tots els soterranis de l'Ajuntament estaven plens d'aquestes coronetes de flors, les quals no pogueren ésser col·locades totes en els cotxes que seguïen el cadàver del cadàver del ministre. No és cap exageració afirmar que el cost d'aquestes flors ascendia a un milió de francs.

Unicament al gran hall de l'Ajuntament hi havia més de tres-cents coronetes de grans dimensions.

L'assassinat del tinent coronel Escobar i del capità Aureli Martínez

Dissabte passat a la tarda va ser descobert un succés en circumstàncies estranyes. Al camp de futbol del «C. E. Jupiter», del Poble Nou, foren trobats morts a trets, el tinent coronel de la Guàrdia Republicana, Emil Escobar i el capità de l'Aeronàutica, Aureli Martínez.

Seguidament foren traslladats a l'Hospital Clínic, mentre el Comissari General d'Ordre Públic, senyor Rebertés, donava ordre de que s'obri una informació per tal d'obtenir els mobils i autors del crim, assassinat.

Es tracta de dos militars alçats per complet a la lluita antifeixista que ja a les jornades glorioses del 19 de juliol darrer varen lluitar amb braó contra la militarada comandada per Godeu. Per aquest motiu, e, crim es veu rodejat de misteri.

L'enterrament dels dos esmentats militars caiguts en la defensa de la causa antifeixista, ha tingut lloc aquesta tarda, i de l'acte en podem comptar en altre lloc.

Important

Ordre de la Conselleria de Defensa

Totes les fàbriques i els tallers que normalment usin sirenes per als relleus dels treballadors s'abstindran de fer-les sonar, tant de dia com de nit, per tal d'evitar alarmes sense fonament.

Pel contrari, les faran sonar tan aviat com ho facin les sirenes oficials.

ARCHIVOS ESTATALES